

проповѣдници и учители, управници и управляеми, господари и слуги и т. н.

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ едно сме.“ На друго мѣсто Христосъ казва: „Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ.“ И до днесъ хората продължаватъ да се събиратъ на малки и на голѣми групи, въ общества и въ организации, но ако любовта не ги свързва, тѣ ще се разпаднатъ. Всичко, каквото природата е създала, почива на закона на любовта. Запримѣръ, човѣшкиятъ организъмъ представя грамадна държава, на която поданицитѣ сж обединени въ името на любовта. Тя е употребила милиони години, за да организира всички клетки въ едно цѣло, да вършатъ обща работа. Който съзнава това и може да запази великата хармония, която съществува въ неговия организъмъ, той се радва на добро здраве и на щастливъ животъ. Обаче, най-малкото нарушаване на тази хармония разколебава единството между клеткитѣ, внася известна дисхармония въ организма, и човѣкъ заболява. Докато мисли, човѣкъ знае мѣстото на всѣка дума и никога не петни езика си. Щомъ езикътъ му е чистъ, и тѣлото му ще бжде здраво. Внесе ли една нечиста дума въ езика си, той петни мисълта си. Щомъ мисълта му е опетнена, той внася отрова въ организма си и следъ време заболява.

Когато се казва, че човѣкъ трѣбва да владѣе езика си, нѣкои искатъ да знаятъ, какъ се отразява тѣхниятъ езикъ върху близкитѣ имъ. Други пъкъ искатъ да знаятъ недостатъцитѣ си и запитватъ този — онзи, да имъ каже нѣщо, да имъ ги посочи. Споредъ мене, всѣки самъ трѣбва да се вглежда въ недостатъцитѣ си, да не очаква на хората, тѣ да го изправятъ. Първата задача на човѣка е да се занимава съ своитѣ положителни чѣрти, а покрай тѣхъ — да изправя недостатъцитѣ си. Гениалнитѣ, великитѣ хора се занимаватъ съ положителното въ живота, затова сж развили своитѣ дарби и способности. Тѣ не се спиратъ върху отрицателнитѣ прояви на хората. — Ама три деня не съмъ ялъ! — Извади тояжката си, и хлѣбътъ ще дойде. Какъ ще дойде? — Тропни съ тояжката си, и предъ тебе ще се яви трапеза, богато наредена, съ хлѣбъ и плодове. — Ама сгрѣшихъ, грѣшенъ човѣкъ съмъ. — Щомъ съзнавашъ погрѣшката си, самъ ще я изправишъ. Запримѣръ, взелъ